

Jungle KOORTS

Hoe overleef je in de stad als
je alleen het oerwoud kent?

Jungle KOORTS

Hoe overleef je in de stad als

je alleen het oerwoud kent?

Fiona Rempt

kluitman

Opgedragen aan iedereen die zich weleens anders voelt

NUR 283/W041701

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVII Tekst: Fiona Rempt

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
fionaremp.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLEVERANCIER

*In hun natuur zijn alle mensen gelijk; het zijn hun gewoonten
die de verschillen maken.*

Confucius

*We zijn zo graag in de vrije natuur, omdat deze geen mening
over ons heeft.*

Friedrich Nietzsche

Dinsdag 19 oktober

DAG 9, WEG UIT DE JUNGLE

Dit is mijn verhaal. Ik moet het opschrijven, voor het wordt verdrongen door al het nieuwe. Ik begin maar gewoon bij het begin.

Twaalf jaar geleden ben ik geboren. In een ziekenhuis met lichtblauwe gordijnen. Ik was een kale, bleke baby. De foto waarop ik onder de smurrie op mama's borst lig, heb ik zo vaak gezien dat het net is alsof ik erbij was. Bewust dan, zeg maar.

Mijn ouders noemden me Arjan Carlos del Rossi. Mijn tweede naam, Carlos, heb ik van papa gekregen; bij hem is het zijn eerste naam. Ik ben er trots op dat ik papa bij me draag.

We woonden in Amsterdam. Ik vind het een gek idee dat mijn hele familie uit deze maffe wereld komt.

Mama was juf op een basisschool. Dat is ze ook bij de Yasuna. Zij weet precies wat ze wil. Altijd. Als ze een beslissing heeft genomen, zal ze nooit meer twijfelen. Daarin is ze heel anders dan papa, die vooral duidelijk wist wat hij niet wou. 'Als je alle nee's afstreept, blijft er vanzelf een ja over.' Dat soort dingen zei hij vaak. Ik mis papa! Ik wou dat hij hier was. Dan kon ik hem vertellen dat er ook

situaties zijn met alleen maar nee's. Zoals die waar ik nu in beland ben.

Toen ik drie jaar was eindigde mijn leven in Amsterdam, waar ik me dan ook niets van herinner. We gingen op reis, naar Azië. Ik denk dat het voor papa niet zijn eerste reis die kant op was, want hij heeft me verteld dat hij daar iets gevonden heeft wat hij kwijt was. Wat, weet ik niet precies. Toen we al een paar maanden onderweg waren, vonden we uiteindelijk een nieuw thuis, bij de Yasuna-stam in West-Papoea. Zij werden mijn familie en dat zullen ze altijd blijven.

Of ik dit allemaal wel zo leuk vond, vroeg niemand zich af. In mijn mening was toen blijkbaar al niemand geïnteresseerd. Niet dat ik er iets op tegen had, hoor, maar ik zou het wel fijn hebben gevonden als mijn oma, Kaka, met ons mee was gegaan. Ze was belangrijk voor me en ze was de enige die vanuit Nederland contact met me gehouden heeft, al die jaren dat we in de jungle woonden. Ik verheugde me altijd op haar brieven. Het waren cadeautjes, spiekraampjes naar haar wereld. Zonder de boeken en de foto's die ze me opstuurde had ik niet eens geweten dat er dingen bestonden als vliegtuigen, televisie, elektriciteit en huisdieren.

Ik vraag me af of Kaka en papa elkaar al teruggevonden hebben tussen de voorvaderen. Of zouden westerlingen na hun leven op aarde ergens anders naartoe gaan dan Yasuna-krijgers? Zijn Kaka en papa dan nog wel moeder en zoon? Ik ga het haar gewoon vragen. Brieven aan Kaka schrijven was altijd al een goede manier om mijn gedachten te ordenen en omdat we elkaar toch al tien jaar niet gezien hebben, kan ik best even doen alsof ze luistert. Al weet ik heus wel dat ik nooit meer antwoord van haar zal krijgen.

Lieve Kaka,

Ik ben verdwaald; alles ben ik kwijt.

Mijn hart is nog steeds in West-Papoea, op de plek waar het al zo lang was, bij de Yasuna, mijn stam. Daar was ik gelukkig, tot mama alles veranderde. Het lijkt al lang geleden, die dag dat ze zachtjes zat te zingen voor onze hut. Ik dacht dat het iets goeds was, dat ze zich beter begon te voelen. 'Kom even bij me, Arani,' zei ze. 'Ik wil je wat vertellen.'

Hard wegrennen. Dat had ik moeten doen. Zo ver mogelijk de beschutting van het oerwoud in. Maar in plaats daarvan luisterde ik naar de woorden die nog steeds nagalmen in mijn hoofd: 'We gaan terug naar Nederland.'

Ik stond daar maar, snapte het niet echt. Mama ging rustig verder met het lostrekken van draden uit het palmhart dat op haar schoot lag. Net op het moment dat ik op haar af wilde springen om het belachelijke idee uit haar te rammelen, keek ze naar me op en zei: 'Je hebt onderwijs nodig. Daarom gaan we terug. Mijn besluit staat vast.'

Dat dit een ramp was, wist ik direct, maar dat ik alles zou verliezen wat me lief was, kon ik me toen nog niet voorstellen.

Ik wist wel dat het geen zin had om mama te vragen in de jungle te blijven. Ze zou nooit van gedachten veranderen.

Toch heb ik het gedaan. Dagenlang, wekenlang, tot het moment van ons vertrek, nu negen nachten geleden.

Mama nam me mee naar Jayapura. Ik was er nog nooit geweest, want de lange tochten om inkopen te doen of post op te halen werden alleen ondernomen door sterke mannen. Vrouwen en kinderen bleven in ons jungledorp.

De stad was veel drukker dan ik me had voorgesteld. Wat een lawaai! Wat een stank. Omdat het al donker was toen we aankwamen, overnachtten we bij Rika en Karawai, bevriende Papoea's die een huisje in een buitenwijk hadden.

Toen we de volgende morgen wakker werden, wilde ik onderzoeken hoe het stenen huis in elkaar zat, maar mama zei dat we geen tijd hadden. We moesten meteen op pad. Van de bank naar de ambassade, naar het gemeentehuis en als laatste naar het reisbureau. Ik verbaasde me over de lucht in die gebouwen. De hitte was eruit weggezogen. Airconditioning, legde mama uit, maar ik had geen idee waar ze het over had. Ik kreeg sandalen die knelden en een lange broek die aan mijn benen vastplakte, maar dat merkte ik amper. Ik had al mijn aandacht nodig om mijn weg te vinden in de chaos. Dat mama steeds herhaalde dat we moesten opschieten, hielp niet. Niet om sneller door de massa te bewegen en zeker niet om me minder verloren te voelen.

In onze nieuwe kleren, met onze vliegtickets en paspoorten op zak, wisten we uiteindelijk een plekje te veroveren in een bus die zo vol was dat de zweetdruppels van een man die over me heen geleund stond in mijn nek vielen. De tocht leek eindeloos te duren en ik was opgelucht toen we de bus uit konden en een grote, koele hal binnenstapten.

Dit was waanzinnig: een gebouw, zo groot, zo wit. Overal borden, lichtjes in allerlei kleuren, klokken, flinkerende schermen en galmende stemmen die uit het niets kwamen en die ik amper kon verstaan.

'Waar zijn we?' vroeg ik aan mama.

Ze trok me mee. 'Dit is het vliegveld. Kom, we moeten inchecken.'

We gingen van balie naar balie. Paspoort laten zien, bagage afgeven. Het verbaasde me dat mama precies wist wat de bedoeling was. Nadat we in een rij hadden gestaan en door een poort heen waren gegaan, begon het rennen opnieuw. Eindeloze, lange gangen door. Tot we ineens gingen zitten op plastic stoelen ergens opzij van de gang. Hadden we ons daar zo voor gehaast? vroeg ik me af, maar al snel moesten we het vliegtuig in.

Weer zitten. Hier waren de stoelen zachter. Ik sloeg mijn armen om mezelf heen, tegen de buikpijn. Ik moest poepen, maar van de vrouwen in de rode pakjes mocht ik niet naar de wc. 'We gaan opstijgen,' zeiden ze.

Toen het vliegtuig in beweging kwam, duwde de leeggezogen lucht tegen me aan. Steeds harder. Het toestel brulde en ik sloot mijn ogen. Het duurde lang voor ik ze weer durfde te openen.

Door het kleine raampje zag ik dat we boven de wolken waren. Van het idee om in een razende metalen vogel zo hoog door de lucht te glijden, knijpt mijn keel nog steeds dicht, maar op dat moment moest ik zo nodig dat ik geen keuze meer had.

'Vergeet niet door te trekken,' zei mama toen ze me het toilet wees.

Ik knikte. In de jungle begroeven we onze poep, maar hier kon dat natuurlijk niet. Het duurde een tijdje tot ik het pedaal vond, dat ik met mijn voet moest indrukken. Nieuwsgierig staaarde ik in de pot, om te kijken hoe mijn drol weggespoeld

zou worden. Een wc met een doortrekker had ik die middag voor het eerst gezien, in de ambassade. Er kwam een stroompje water en toen WOESJ!

Ik schrok me rot. De wc gromde en er vloog een zuigende wind uit naar boven. Ik klampte me vast aan de deur om te voorkomen dat ik mee naar buiten getrokken zou worden.

Ik gilde.

Het volgende dat ik me kan herinneren, is dat ik weer in de stoel naast mama zat. De riem vastgemaakt om mijn middel. Ik ademde snel en hongerig.

‘Rustig maar,’ zei mama. ‘Het is voorbij.’ Ze legde haar hand plat in mijn nek. Daarmee kon ze me altijd rustig krijgen, maar deze keer werkte het niet. Waarom had ze me niet gewaarschuwd?

Ik dacht aan mijn Yasuna-vrienden en wenste dat ik terug was, bij hen in het oerwoud. Dat dit allemaal een nare droom was. Maar er veranderde niks, want heel veel uren later landden we in Nederland.

Tegen die tijd voelde ik niets anders meer dan angst. Mijn lichaam trilde zo erg dat het pijn deed, maar mama deed net alsof het allemaal normaal was. Ze zag er zelfs vrolijk uit. We werden opgewacht door opa en oma. Ik herkende hen niet. Ze zagen er veel ouder uit dan ik me had voorgesteld. Dat stelde me gerust, want bij de Yasuna weten oude mensen het meest. Daarom worden ze ‘de wijzen’ genoemd.

Opa schudde me met rechts de hand, legde zijn linkerhand op mijn schouder en zei: ‘Welkom terug, Arjan. We zullen zorgen dat je snel weer een gezonde Hollandse jongen wordt.’ Toen

hij zich naar mama keerde, kwam het kleine hoofdje van oma tevoorschijn van achter zijn brede schouders. Ik had nog nooit iemand met zulke dunne lippen gezien. Als ze glimlacht, lijken ze wel helemaal te verdwijnen. Een van de eerste dingen die ze deed, was in haar hand spugen en haar spuug op mijn hoofd smeren. Toen haalde ze een kam uit haar tas en probeerde hem door mijn haren te trekken. Het deed pijn, maar ik was te verbaasd over die klodder speeksel om er iets van te zeggen.

'Heb je het koud, jongen? Je staat te trillen als een riet.' Ze deed haar sjaal af, sloeg hem om me heen en trok me mee. Een bewegende trap op, achter mama en opa aan. Halverwege zag ik dat de trap langzaam weggleed in de grond. Ik dacht dat ik klem zou komen te zitten. Wat was dit nou weer? Gelukkig kon ik er aan de zijkant vanaf springen. Ik rende en wist veilig door een deur heen te komen, die vanzelf open en dicht schoot.

Ik wilde weg, maar kon geen kant op. Buiten werd ik opnieuw vastgegrepen. Deze keer door de kou. Ik was omringd door onzichtbare messen die allemaal tegelijk in mijn huid krasten. Ik wilde huilen, maar dat lukte niet. Of ik durfde het niet. Zo begon wat mama ons nieuwe avontuur noemt.

Kaka, ik snap niets van jouw wereld. Was je er maar om me te helpen! Maar je bent dood. Verschrikkelijk vond ik het, toen papa vertelde dat je er niet meer bent. Zo plotseling. Ook voor jou, volgens mij, want in je laatste brief schreef je dat je ons eindelijk zou komen bezoeken in de jungle.

Baru, Lidau en mijn andere vrienden waren net zo

nieuwsgierig naar je als ik. We hebben rouwliederen voor je gezongen, maar nu mis ik je weer, meer dan ooit.

Sinds ik in Nederland ben, klopt niks meer. Dit land lijkt in niets op wat ik ken. Alles is groot, hoog en zo véél. De mensen hier zijn langer dan de meeste Papoea's, de huizen zijn gigantisch, overal is herrie, de kou is gruwelijk en alles lijkt op elkaar. Hoe kan iemand hier leven?

Al die nieuwe dingen maken me bang. Het enige voordeel daarvan is dat de angst me een beetje afleidt van het holle gevoel van binnen. Van de lege plek die overgebleven is nadat ik afscheid heb moeten nemen van mijn stam.

De afgelopen vijf dagen heb ik mama gesmeekt: 'Gaan we nu terug? Alsjeblieft! Ik hoor hier niet en ik wil hier niet blijven.

Er zit iets in mijn buik wat me langzaam opvreet.'

'Dat zijn de zenuwen. Het gaat wel weer over,' zegt mama.

'Logisch dat je even moet wennen.'

Maar ze snapt het niet. De leegte in mij wordt steeds groter en verdringt wat echt is: mijn leven in de jungle, de enige waarheid. Het voelt zo ver weg. Ik mag het niet vergeten. Als ik de Yasuna kwijtraak, verlies ik mezelf, verlies ik alles. Daarom moet ik mijn verhaal opschrijven, om het bij me te blijven dragen.

Kaka, dank je wel voor alle kennis die je de afgelopen tien jaar met me hebt gedeeld. Dat is het enige wat me op het moment een beetje houvast biedt. Jij stuurde mij boeken en ik jou gekleurde veren uit het oerwoud. Waar zouden die gebleven zijn? Mama en ik weten niet waar je bent, of je begraven bent of verbrand, zoals papa. We kennen niemand aan wie we het

kunnen vragen. Elke keer als ik eenden zie, moet ik aan jou denken. Je was zo gek op die beesten. Ik denk dat je onze jungle mooi had gevonden, want ook al zijn daar geen eenden, het stikt er van de prachtige, felgekleurde vogels. En kippen. Die hielden we als een soort huisdieren, maar ze scharrelden gewoon door het dorp en zaten niet in hokjes.

Ik mis je,

Arani